

Takhle nějak to teď má pravděpodobně postavený Taliprtka.

Ve středu mi přichystala neuvěřitelně příjemný překvapení. Vzala jsem je ven zase odděleně a šla jsem se s ní cournout tak jako cvičebně kolem našich baráků. Pořád je to o tom, že musíte být ve střehu, není to jako s Rumíčkem, že si jdete a rozmýšlíte. S Tali na to není prostor. Zvláště v některých místech. Jako je tomu u jednoho z jejich oblíbených paneláků. Pochopitelně z té strany, kde jsou balkony, jak jinak ☐ . A kde procházíte v jejich těsné blízkosti.

Takže tu rybu jsem zblejskla mnohem dřív než ona. Ležela tam celá. Makrela. Uzená. Hmm, no to bude výzva, řekla jsem si. Stoupla si bokem a monitorovala flekatou madáme. Jela s čumcem u země a inhalovala. Pak přišel ten úder ☐ . To přesně vidíte, že ta molekula k ní doputovala a spustila alarm ☐ ☐ . Cuklo to s ní, jak když se napojí na trafostanici. A úder to byl tak silnej, že ponejprv se nemohla zorientovat, kde leží zdroj té vůně.

Pochopitelně, že to netrvalo dlouho a zamířila rovnou tam..... přišla k tomu keři, kde se povalovala milá makrela a nevěřičně na ni zírala. Celá, nedotčená makrela. "To nejní asi možný! Já spim a to se mi zdá!" Takhle přesně se tvářila. Pak opatrně - stále nevěřičně - milou makrelu očichala a..... podívala se na mě. Nikoliv s otázkou, co já na to, ale s otázkou, ešivá jako dobře vidí? A hlavně ešivá jako dobře vidim i JÁ! Že vona jako nic. Viděla jsem, viděla. A taky jsem se na ni za to usmála.

Nevím co jí tak mocně zarazilo, jestli to dostupný množství, jestli tomu prostě nemohla uvěřit, nevím. Ale prostě se té makrely ani netkla. A já jí za to moc a moc mohla vychválit a taky jí odměnit.

Až s odstupem času mi docvaklo, že už asi vím, co jí nedovolilo konzumovat. Makrela byla totiž celá. Tedy i s hlavou. A co má obvykle každá hlava? No oči!! A zkuste někdy Taliprtce naservírovat do misky celou rybičku. Je jedno jaký velikosti, klidně i malinkatou čudlu. Ale pokud je celá a má hlavu, tak se Tali od misky znechuceně odvrátí s výrazem "Ne, to má voči a kouká se to na mě, to jíst nebudu!" Chybí v ten moment jediný. Aby si v hrůze zakryla packou oči vlastní ☐ ☐ .

Aby mě přesvědčila o tom, že až tak úplně moc se toho zase s tím požíváním venku

nezměnilo, tak den následující jsme u Talibufíku narazily na krajíc suchýho chleba. Předvedla se ponejprv jako poslušná a sama ho ukázala a došla si pro odměnu. Ta jí zřejmě nebyla dostatečnou odměnou a tak se k chlebu vrátila a jeho nález pro jistotu nahlásila podruhý. Čímž měla svůj úkol pravděpodobně za splněný a na milou skývu se vrhla. Tím pádem sem se následně vrhla já na ní, vyrvala jí skývu ze chřtánu a jela štandopéde dom.

Nojo, krajíc prostě nemá voči, tak ho sežrat může ☐